

Bola teplá noc a na nebi hviezd ako mravcov

Písal sa posledný deň mesiaca júla. Mravčí mladomanželia však nespia. Netrpezlivo čakajú na veľkú rodinnú udalosť.

A dočkali sa. Pol minúty pred polnocou prišlo na svet dieťa ako kvieťa.

— Hurá, máme syna, už si nebudem musieť krátiť dlhý čas lúštením krížoviek a hádaniek, — vraví šťastný otecko.

— Ani smutno nám už nebude! — zajasala prešťastná mamička. To však ešte nebolo všetko, lebo pol minúty po polnoci, teda v prvý deň augustový, prišlo na svet ďalšie dieťa ako kvieťa.

— Hurá, hurá, máme dvoch synov! — plesá hrdý otec.

— Najstaršieho a najmladšieho, — doložila uveličená mať.

Pozerajú na hodiny a vidia, že prvý od druhého je starší o minútu. Pozerajú do kalendára a zistia, že prvý od druhého je starší o mesiac.

— Ozaj, otecko, a podľa čoho im dáme mená?

— Ja myslím, mamička, že podľa kalendára.

I znova sa šťastní rodičia usilovne zahľadia do mravčieho kalendára:

---

31. JÚL

Deň stavbárov

---

1. AUGUST

Medzinárodný deň tlače, tlačienky a tlačenic

— Hádam len nepomenujeme nášho najstaršieho Deň stavbárov, veď by nás svet vysmial, — zabeďakala nešťastná mať.

— Alebo nášho najmladšieho Medzinárodná tlačienka, bří! — prebehli otcovi po chrbte zimomriavky.

— Podľa rodných dní sa jednoducho pomenovať nedajú. Čo keby sme to skúsili podľa mesiacov?

— To znamená, že najstarší bude Júl, Julo, Julko, podľa toho, ako bude poslúchať, — uvažuje mať.

— A najmladší bude August, Gusto, Gustinko, pravdaže tiež podľa toho, ako bude poslúchať.

O ďalších dôležitých veciach, napríklad kedy a čím budú svoje deti vychovávať, sa už dohodnúť nestačili, lebo ich ospalivé oči premohol spánok. Spali krátko, ale sladko. Sníval sa im siahodlhý sen, že oslavovali mená svojich detí: Julo mal meniny celý júl a Gusto celý august.

Prvé skúsenosti

Rástli bračkovia mravčekovia, rástli pre radosť i starosť svojich rodičov i celého mraveniska. Rástli ako z vody, lebo mravenisko, ako každé mravenisko, bolo trochu vlhké.

Celé dni nič iné nerobili, len behali okolo sídliska a každého sa vypytovali: — Čo je toto? Čo je hento?

A veru sa dozvedeli všeličo. Keď všetko kvitne a vonku sa kúpe, je leto, keď padá biely sneh a sánkuje sa, je zima.

— Vieš čo, Gusto môj?

— Čo? Neviem.

— Svet je taký veľký a my o ňom vieme tak málo.

— Máš svätú pravdu, Julo, je najvyšší čas, aby sme ho začali dôkladne študovať.

I ľahli si pod spadnutý list a z príjemného chládka pozorovali okolitý svet. Bol to svet zvláštny, lebo naši dvaja mravčekovia videli z neho samé nohy.

Prvý sa preplazil okolo listu akýsi slimák.

— Okolo ide nič, — povedal Julo.

— Prečo nič?

— Lebo to nemá nohy.

Potom preskackal okolo vrabec.

— To bude určite sýkorka, tá má dve nohy, — riekol Gusto.

— Alebo bocian, aj ten je, tuším, dvojnohý.

Prebehla okolo listu jašterička.

- To je určite žaba, — vraví Julo, — tá má štyri nohy.
— Alebo dva bociany.
Prešiel okolo mravec.
— A toto je čo za čudo? Má to až šesť nôh, — čuduje sa Gusto.
— To veru naozaj neviem, na jedného bociana je tých nôh trochu veľa.
— A na dve žaby zase trochu málo.

- Už viem, čo je to.
- No čo, rýchlo povedz a nenapínaj mi nervy!
- Bocian so žabou idú spolu na prechádzku.
- Ty si ale múdra hlavička, všetko uhádneš!
- Veď som starší, — odpovie seabedome Julo.

Napokon prechádza okolo listu stonožka.

- Braček Julo, ja sa bojím!
- Neboj sa, aj ja.
- Pochoduje k nám strašne mnoho nôh!
- Valí sa na nás celá armáda!
- Ide nám vypovedať vojnu!

— Vari ste sa načisto pobláznili, či čo? — rozhorčila sa stonožka, keď počula, aké nezodpovedné reči vedú o nej dolu pod listom. — Ja že som armáda? Do smrti nepochopím, ako vám mohol prísť na um taký nezmysel! Aby ste vedeli, mňa nikdy na vojnu nezoberú, lebo nemajú pre mňa toľko topánok. Ak vás zaujíma, kto som, čo som, ja som stonožka, keby som mala dvesto nôh, bola by som dvestonožka, keby som mala tristo nôh, bola by som tristonozka, a tak ďalej, keby som chcela, mohla by som pokračovať až do milióna, ale nemám chuť sa tu s vami zdržiavať, vidíte, ako to vyzerá, keď niekto niekoho posudzuje iba podľa nôh, oh, zasa som sa tou nešťastnou trinástou pravou nôžkou dnes vari už tridsiaty tretíkrát potkla o kamienok.